

Djeblikket heldigvis ikke har Brug for nogen meget stor Administration i Indenrigsministeriet, tror jeg dog, det var ganske passende af Hensyn til Vandbrugets ganske overvældende Betydning i Landets økonomiske Liv, at Vandbruget var repræsenteret i den højeste Administration, og jeg vil paa det Punkt gerne gaa endnu et Skridt videre end det Flertal, der indstiller denne Sag; jeg vilde hellere have i Steedet for et Vandvæsen-departement, at vi fik et Vandvæsenministerium; thi jeg tror, det var bedre og mere praktisk nyttigt for Vandbruget og i det hele taget en Anerkendelse af den Betydning, Vandbruget har; og det anerkende vi dog alle og blive nødt til at indrømme Vandbruget. Vil man endelig sige, at dette nærmest er et Hønnørspørgsmaal, ved jeg ikke, hvorfor Vandbruget ikke ogsaa skulde have sin Hønnør. Naar alle andre ønske at have lidt i Knaphullet, eller hvor de ellers saa deres Anerkendelse udleveret, siger jeg, at det er ganske undskyldeligt og tilgiveligt og menneskeligt, om Vandbruget ogsaa ønskede en vis officiel Hønnør. Dermed skal det ikke være sagt, at jeg vil tillægge et Vandbruksministerium lige saa ringe Betydning for Vandbruget, som det vilde være at gaa med et Baand i Knaphullet. Med Hensyn til Arbejdet oppe i Ministeriet ønsker jeg at gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at man dog ikke kunde forlange, at juridiske Kandidater i en Alder af 30—40 Aar skulle anvende hele deres Tid oppe i Ministeriet for saa ringe Løn som den, der er Tale om, og som, saa vidt jeg mindes, gaar op til 14 à 1500 Kr., hvortil den stiger fra 8—900 Kr. Jeg antager ogsaa nok, man vil erkende, at en saadan Løn vel nok er noget kneben i Forhold til de Folks Uddannelse og i det hele taget til deres Alder og Tjenestetid. Men jeg siger, at det kan jo i og for sig ikke være en Grund til at give dem højere Løn, naar Faktum er det, at der er flere end nok, der ville have disse Pladser. Det, jeg vil sige den højtærede Minister, er, at hans Grund til ikke at kunne afskedige nogle af Assistenterne og give de tilbageblivende noget mere Arbejde og mere Løn, forekommer mig at være en næsten molboagtig Indvending, hvis man tør bruge et saa folkeligt og ligefremt Ord om noget saa ekscellent som en Minister. Den højtærede Minister sagde nemlig: Hvis jeg kunde halvere Assistenternes Antal, saa hver Assistent fik saa meget at bestille som to Assisterter tidligere, kunde jeg altsaa af min Honorarkonto fordoble deres Løn, og

saa vilde de Assisterter, der nu have 12 à 1500 Kr., kunne naa op til en Løn af ca. 3.000 Kr. i det højeste. Hvis nu virkelig en saadan Assistent i Djeblikket tjener og fortjener sine 1500 Kr., og han med Fordobling af Arbejdstiden virkelig tjente og fortjente 3000 Kr., synes det mig ganske naturligt, at han fik det. Men den højtærede Minister har sin særlige Grund til ikke at kunne gaa ind paa et saadant Arrangement. Han siger nemlig: Hvad skulde jeg saa gøre med dem, naar de skulde være Fuldmægtige? Naar Fuldmægtigens Begyndelsesgage er 1600 Kr., medens Assistenterne stod paa 3000 Kr., hvorledes er det saa muligt at lade dem avancere til Fuldmægtige? Jeg vil sige, at den nemmeste Maade for den ærede Minister at komme ud over den Vanfælgighed paa var ganske simpelt den, at lade være med at lade dem avancere. Jeg tvivler ikke om, at de hellere vilde blive siddende med 3.000 Kr. som Assistent end rykke op til Fuldmægtig paa 1600 Kr. Men hvis det virkelig skulde være en alvorlig Vanfælgighed, hvad vi nu have hørt af Ministeren, maatte vi selvfølgelig gaa over til en fornuftig Reorganisation af Lønningsbestemmelserne, saa vi gik ud fra, at de Folk, vi tage i Statens Tjeneste, fra første Færd af skulle have deres Tid fuldt besat og saa skulle lønnes derefter. Jeg tror, det baade for Statens Skyld og for Forretningernes Skyld og for vedkommendes egen Skyld vil være langt sundere end dette System, der bruges nu, hvor Folk ganske vist gaa og slide sig op i deres bedste Alder for en ringe Løn, men samtidig ogsaa paa temmelig tarvelige Forretninger. Jeg tror, at alle Parter, der have Interesse i Sagen, vilde kunne saa sig ved at have en saadan Ordning af Embedsforholdene, at vi lagde fuldt Beslag paa deres Tid, men ogsaa lønede dem derefter; saa jeg tror ikke, at denne Indvending, som den højtærede Minister fremsatte derimod, egentlig vel kan bruges i en alvorlig Forhandling. Jeg skal for Djeblikket indskrænke mig til disse Bemærkninger og altsaa sige, at jeg navnlig af saglige Grunde maa erklære mig imod, at vi for Djeblikket inkløde os med det Forslag, som her foreligger.

Ordføreren (M. Nielsen): Jeg skal tillade mig at svare, særlig det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), med et Par Ord. Det ærede Medlem mente, at jeg havde læst Forhandlingerne i 1891—92 om denne Sag ret ensidig, idet jeg kun gjorde opmærksom paa de Udtalelser, der vare fremkomne den Gang for Forslaget. Jeg havde dog læst dem fuldstændig, og har